

СТАРМАЛИ

У Новоме Саду 20. новембра 1888.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10 — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien Hernauer Gürtelstrasse, Nr. 9.) — Преплата и све што се тиче администрације пише се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду, из Србије књижари Валожића Београд и Ниш. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда.

ПРИГОДОМ СЛАВНЕ ПРОСЛАВЕ
ЧЕТРДЕСЕТГОДИШЊИЦЕ
НАШЕГА ДОБРОГ КРАЉА
ФРАНЦА ЈОСИФА I.
ПОДИЖЕМО И МИ СВОЈ ГЛАС
ИЗ ДУБИНЕ ДЕВОТНОСТИ
И ПРИДРУЖУЈЕМО ГА СКЛАДУ
ОГРОМНОГ УСКЛИКА:
ЖИВИО ДУГО И СРЕТНО
ЗАКРИЛНИК ПРАВДЕ, ЗАШТИТНИК СРЕЋЕ
СВИЈУ СИНОВА
РАЗНЕ ВЕРЕ И НАРОДНОСТИ.

Марку Драговићу.

Марко Драговићу,
Тебе јако криве, —
Спашио си важне списе
Домаће архиве.

Што те само криве
То нек врази носе, —

Али то је ђаво:
И доказало се.

Ћути, — само кад је
Ост'о цео тур.
А сад се пожури
У свој Грможур.

Грможур је станак,
Што с' не даје сваком,

А теби га поклања
И правда и закон.

Ту можеш и певат'
Из свих гласа своји,
Јер твојих песама
Нико се не боји.

Грможур се теби
Срдачно халали,
Ма да мислиш да си
За тај одлик мали.

Ти си пуво заслужан
Тај уживат' стан,
Ма да ниси, ма да ниси
Хедервари бан.

Л.

С брда с дола.

Док су се у Србији Шурдиловићи и комп. у прљавим ципелама шетали по краљевој свечано зада-ној речи, све у славу слободних избора, дотле су званичне новине певале а „Видело“ им секундирало:

„Нема веће слободе
Него што је овде“.

а кад ономад и пештавски шорнали признаше, да је радикалима већина осигурана, тада кр. Милан утера у лаж и Зван. Новине и „Видело“ и загрми да „избори не ваљају“, — узе сунђер избриса рђав рачун и наред: *пик*, Јово, на ново! (*Пик* је у картама зелена боја, која се молује црно, — даклем сад може-

ПОДЛИСТАК.

Стогодишња парница.

(Свршетак).

Е па сад да наставимо.

Познато је да на овоме свету каткад и највеће дудорије имају добра успеха.

Барон је овако умствовао: стари адвокати нису ни за шта, или: они су добри тек за кратке парнице. А за дугу парницу ваља тражити млада адвоката.

И он потражи адвоката млада. И нађе млада, још слабо коме и позната адвоката, др-а Мих. Гарабу, и њему повери своју парницу.

Др. Мих. Гараба захука се свом снагом, свом вољом и целим даром и вештином својом. Проучио је тачно ток парнице, информирао се о свему, није штедио ногу ни фијакера, ишао је на све стране, частио се са судијама, „правио кур“ њиховим супругама, — и гле, ко би то мислио, — једног дана млади адвокат доби парницу — стогодишњу парницу породице Бурецкове.

Барон ће на то пун радости рећи: „Е то је прави стовраг, тај млади др. Гараба. Тог морамо потпомоћи. Од тога ће бити човек.“

мо нагађати какве ће боје бити нов адут, што га је краљ народу своме избацио).

Краљ је био тако милостив да је збрисао не само дојакосње изборе, већ је збрисао и цео изборни закон и она карта коју је избацио то је тројка (некарташи је зову ок-тројком).

Срећа је што краљ Милан има пуну сађурицу празних речи, па ако се једна погази, он може другу да заложу, за другом трећу, четврту, пету, и тако даље (као љубитељ реда), још само ако и народ има пуну шубару вере, овда ћемо знати и име тој комедији, — зваће се „Сађурица и Шубара“, у којој слепци играју главне улоге.

Но како му било основ је положен, нов изборни закон је наложен, поштена реч је заложена и што је најглавније, скупштина је одложена.

Јесте скупштина је одложена; а и шта ће краљу Милану жена! Ваљда опет да дође до развенчавања!

Но фашанке су дугачке, — ко зна каква ћемо још дочекати весеља.

*

*

На Загребачком сабору ћирилска азбука врло лепо напредују, барем јој је почетак леп. Хоћеш ли А, — ту ти је Амбруш. Хоћеш ли Б, — ту ти је Брилић. Хоћеш ли В, — ту ти је Врбанчић. — Само, молим вас, немојте ме терати да то набрајање наставим, — јер у тој азбуци има и чудних писмена, као н. пр. кси, пси и т. д.

*

*

Кад би продужили почето набрајање брзо би дошли и до слова Е, — а ту би вам на ум пао г. Egersdorfer, који се изразио да је љубитељ батина. Но ми нећемо да војујемо против оправданих жеља

Али пре свега седе у каруца и одвезе се у онај крај где је живела породица Буреца; хоће да се деси и он ту, па да гледи како ће их редом ударати „шлогови“, кад чују да је њихов стари, њихов стогодишњи процес добијен, — ал га је добио други. То уживање, ту сладост није хтео себи да ускрати.

Кад се са тога уживања дому врнуо, први му је посао био да је у своме дворцу приредио свечан банкет у почаст адвокату др-у Мих. Гараби.

Банкет је испАО „преизрјадно“, шампањац је био „комифо“, јелима није било замерке, а сви су се гости трудили да младога адвоката увере о своме дубоком поштовању — (а колеге су му у себи и завиделе.)

У толико већма морао се зачудити г. барон кад други дан после банкета од адвоката — кога је још пре тога за парницу лепо хонорирао — доби рачун ево овај:

За долазак на банкет	ф. 40.—
За отрцавање салонског одела	ф. 5.—
За ресумирање парнице.	ф. 200.—
За лично предавање	ф. 50.—
Фијакер на банкет и оданде кући	ф. 4.—
Напојница и хаузмајстору за отварање врата	ф. 3.10

Свега ф. 302.10

„Е то је већ крајњи безобразлук!“ продера се барон. Ја њему у почаст приређујем соаре, а он хоће да

ни једног посланика, — за то нећемо ни да дођемо до г. Eggersdorfera.

Врло је занимљиво што орган Фегерове партије не уме ништа да одговори на питања „Браникова“. На шест питања ћути. Али ако га „Браник“ запита још једаред „Бедник“ ће морати одговорити наседам. (Али већ је и овако насео.)

Ђира. Зваш ли ти, море, да је универзитет Гисенски дипломирао Бисмарка почасним доктором богословије?

Спира. Е лепо, лепо. А за какве богословске заслуге, — ако смем питати?

Ђира. А зар ти не знаш да се тои немачки зове „каноне“?

Спира. Знам.

Ђира. Па онда што питаш! Бисмарк се спрема да изпуди нов зајам ради утврђења немачког каноничног права. Зар то нису богословске заслуге.“

Спира. Али зашто баш да добије диплому из Гисена.

Ђира. Теби мора човек све прстом да покаже. Die Kanonen muss man giessen. Па за то треба Бисмарк да буде доктор Гисенски.

Спира. Е баш си момак. Без твојих калембура не би Европа нашла смисла ни разлога тој новој Бисмарковој дипломи.

Ђира. Зовља! Кад је већ реч о топовима и о

му још платим што је дошао. Е добро, кад је тако...“ И он извади из буџелара 302 фор и то посла адвокату.

„Поздравите г. адвоката и предајте му што је искао.“

Кад су ови новци дошли у руке г. Мих. Гараби, он пребледи тако се уплашио.

„Који је то хандрок?! Барон ми плаћа овај рачун!“

Забричуо се. Јер у ствари он је само хтео да барону радост учини, и тиме да му се на банкету захвали; мислио је, барон не ће хтети платити, него ће ми поручити: „из тога ће се излећи парница, мој млади пријане!“

Ал да се ствар овако окрене, то је посве неприродно. Па дабогме, на томе није остало, јер тога истог дана донесе баронов лакеј адвокату дугачак рачун, — рачун за јело и пиће, за цигаре, за свеће, за све што је потрошено на банкету. Сума сумарум 500 фор.

Гараба мирно тури руку у шпаг, извади 500 фор. и преда их бароновом слуги:

„Поздрављам најљубазније гдина барона, и ево исплаћујем рачун, који ми је послао.“

Кад слуга донесе кући новце, сад се опет барон уплашио.

„Тај мој адвокат, то је неки препреден мајстор. Исплатио ми рачун, — али, али ту ће извирити неки клин из вреће. Хм, хм, хм!“

Тако је и било.

таким стварима, јеси ли ти што чуо о неким Лебловим пушкама, што се праве у Француској?

Спира. Те се пушке не чују.

Ђира. А од кога си чуо да се не чују?

Спира. Рекао ми један Француз који није доктор богословије. — ал је случајно доктор технике:

Ђира. Хм! хм! хм!

Ђира. Да ли је већ Анђелић приступио покајању? Крајње би време било томе.

Спира. Не знам да ли се каје у опште, али за једно знам да се каје.

Ђира. А за што?

Спира. Што је на Јоту потрошио силан новац, од кога му се сад интерес уједима плаћа.

П у с л и ц е.

М. У Ровахеровој комедији нао је и мал није скр'ао врат један пеливан, који је вешто ишао по ужету, па за то су га и звали краљем свију пеливана. Штета што се кр. Милан није ту десио са наследником, јер та је сцена била врло поучна.

О. Слобода избора у Србији пружа се чак до Готе. И г. Ђаја је послан у Готу да види, да ли је тој слободи онде крај или треба још и даље ићи.

Ф. Моја је куварица искусила да калај на калајисаној тепсији траје највише десет година, — па

Други дан буде барон позван на полицију.

Конкало га да дозна чега ради га позивају, — оде, пријави се дотичном комесару и запита га шта желе од њега.

„Е богме то је важна ствар“ рече му комесар. „Ви немате дозволу за точење пића, — ја се бар не сећам.“

„А нашто мени така дозвола! та ја нисам крчмар ни гостионичар“ — опираше се увређени барон.

Комесар преметне неке списе на столу и извади онај рачун за јело, пиће и т. д. што га је барон јуче послао адвокату.

„А шта је ово, молим покорно? Ево вашом руком написан гостионичарски рачун, — то тек не можете бацити. За то ћете бити осуђени да платите велику казну.“

„Е па добро!“ одговори барон разљућен, ал у себи додаде: „е то је генијалан човек, тај др. Гараба. А, тога ја не упуштам. Узећу га за свог сталног адвоката и за управитеља свију мојих добара.“ — И он без даљих речи исплати знатну своту, којом су га оглобили.

Тако се доконала парница бурецкова. Гараба је постао сталним адвокатом бароновим и управитељем свију његових добара. Барон је с њиме врло задовољан, јер сад ничу парнице као печурке, све нове и нове, — красота, дивота за свакога, ко у томе ужива.

(С мађарског, из „Р. Н.“)

се онда истроши. (Не знам какво искуство имају Босанске куварице).

Ш. Улазимо већ у Божићни пост. Наш јединац Радић радује се, што ће га провести у Месићу.

Познато је да кр. Милан велики део године проведе у иностранству и то бива здравља ради (т. ј. његова) а кад дође у Србију, то бива болести ради (т. ј. Србијине).

Ж. „Е хвала богу, сад се у карловачком благодјејанију поштеније кува!“ — Ал од тог поштења две трећине дојакошњи благодјејанаца од глади скапавају.

И. Чудни су ти Немци. Кад Сара Бернардова дође у Беч, онда је хвале и честитају јој. А кад оде Чеси ма, онда се бече на њу и грде ју.

О. Свака је пизма немила. Пизма може каткад и да нам нашкоди. Ето н. пр. Беочинци, мал нису пукли од смеја, кад их је пештански ветар проголицао својим Хирлап из мом.

Шука и Ђука.

Шука: Море Ђуко, из твог оцака куља дим као помаман, па дођох да видим, шта то радиш?

Ђука: Ето брате, бацам банке у фуруну, па ваљда за то и куља дим као луд на поље.

Шука: Море Ђуко, ако баш и није луд, ти си баш за цело! А како би ти банке у вуруну бацио? Јеси ли поманио?

Ђука: Нисам, вере ми, него ето је хладно до зла Бога, па морам ваљда загрејати пећ?

Шука: Па други свет ложи дрвима или угљеном, а ти ложиш са банкама, Бог те видео.

Ђука: Да како, јер сам за дрва дао банке а сад вурам комад по комад у вуруну, па један ђаво, или казао: ложим дрвима или са банкама...

Шука: Наложно роми даба своју фуруну са тобом, да бог да!

Др. Казбулбуц.

Из писама једног расејаног.

Ш.

Од како се кр. Милан развенчао са Ронахером у Бечу и од како је Сарица Бернардова сазвала велику св. андријску скупштину у Чудапештанском српском нар. позоришту, од тога доба мења Герман свакога акта другу тоалету, искићену серби-бисером, драгим камењем и народним благословом, те сви искваријотски листови хвале и до неба дижу његов шлеп и врло им

се допада карловачки бермет и Ронахеров педагогјум у Бечу, основан за калуђерску децу од 12 година, која се васпитају (нас не питају) како ће савремено и својим правом улазити у нар. скупштине са цигаром у зубима, како ће волети кеца него свеца и како ће свој брачни живот растављати у званичним и чивутским новинама. — Читам, да је Бечким „штапанвалтима“ забрањено писати о мраљу Килану и да не смеју излагати карице тура српског устава, иначе биће осуђени да пишу оду др-у Стеви Павловићу, што неће да прими одма тице и под руги пут на граду за своју „Малу по етику“, коју јео пет поднео под нас ловом „Est-етике“. — Тишлери су сеп о свима селима нашли уве ликом послу, јер морају да оправља ју школске прагове, што су их обили школски референти продавајући брашно и пиш ући члан кеза „Српски Ноћник“, старајући се да се име Буланжерово рослпави и да нас брашно постави пред богом. — Сад како се „Матица“ преселила у Суботицу у своју кућу, мора ће се и њени чиновници настанити у Ново Месаду и дозвати „шлосера“ да поотвара врата од канцеларије и од орманова Саре Бернхад ове, како би већ једанпут странци кад дођу у Загреб (или из Загреба) могли видети како изгледа и изнутра та Матица српска, коју Маџари тако воле и јед вачекају да чују што добро о њој и да се не вуче за њом шлеп, који смо ми сами Сари Бернардовој и другим Будапештанским глумцима скројили. — Сад како сусен Аполеон велики и Емилијан Радић у изгнанству острвили на острву Јелени, добро биби ло пост арати секо ће сад умесити у Месићу нов синодски операт (или неоперат), у ком ће се донети и тај закључак да Емилијан Радић има бити патријар за вечита времена, докле је света и века, и калуђерске „Сплетке и љубави“ од немачког Шилера и од нашег шилерца. — Ја, овако бистар као што сам, судим да су м—ски рачуви врло чисти и препо ручујем дотичне рачунице за професоре математике на шатриначком универзитету или (ако им није далеко) у африкајској пеште ри Ксакси, са њеним „неоцењеним локотом“. — У Србији су слободни избори, то јест, допуштено је начеоницима, капетанима и жандарима да могу радити што хоће, у колико се то слаже са мњењем капларскога штапа, а како је нас тупило зимње доба (које опет излази двапут на недељу), то сад људи доспевају да иду у рит, те да секу трску и капларске штапове за расписане изборе будућих ђакона, који ће умети добро кадити.

И тако остајем Вашег благоутробија

покорни слуга (ако ме платите)

Расејановић.

Потуцања.

Друго по тупета.

VII.

Живом се вуку не мери реп,

Бар док му моћ не јења.

Ал за то и он мора

Да каткад длаку мења.

VIII.

Много може мала снага
 Кад је заузdana.
 — Али узда не сме бити
 Туђој Ђуди дана.

IX.

Омладина. — Остарина. —
 То обоје вреди.
 Али дива, али цина
 Наћи ћеш у среди.

X.

(Овако вели Викт. Иго.)

Чаробна је сила
 У права песника.
 Не извире она
 Из срока из слика.
 Питај повеснике
 И старе и нове —
 Тај се његов извор
 „Независност“ зове.

XI.

Знате л' којим топом
 Злотвори нам прете?
 Топом на ком пише:
 „Ви с' не разумете.“

XII.

Знате л' који отров
 Душмани нам сладе?
 „Ела, један другом
 Ишчупајте браде.“

Деба Љ.

Ђока и Прока.

Ђока. Тај пештански „Српски Бедник“ каже
 увек Браниковцима да су „чисти“; па какви су онда
 они, т. ј. „Дневниковци“?

Прока. Па то је лако погодити. Они су про-
 тивници Браниковцима, дакле су онда нечисти.

Ђока. А „Обзору“ кажу да је смеран, — па
 какви су онда Дневниковци?

Прока. Па противно од смерни, — а то је
 безобразни.

Не може се из свачег свашта извести.

Неки Јеврем Миковић учитељ из Сентомаша
 подигао је парницу против „Браника“ пред ма-
 ђарским судом.

То је факат, и то факат сакат. Јер о што је
 нама да се у садањем стању нашем повлачимо пред
 пештанске судове, на радост противника нашег спо-
 разума. Зар није доста прокошкати се пред нашим
 читајућом публиком, па нек нам суди наше јавно
 мњење. Зар је време (Јевреме!) да наше домаће ру-
 бље перемо у кориту случајних пештанских поротни-

ка?! Зар није време (Јевреме!) да се манемо неста-
 шна протеривања, бар онда, кад нам нико ни имена
 поменуо није.

Из тога се даје извести, да Јеврем Миковић
 (ма и племић био) не ради племенито ни коректно,
 што тужује „Браник“ пештанској пороти.

Али кад већ има пасију да „Браник“ тужује,
 онда ми не схватамо, одкуда је то доказ: „како је
 ниско пала негда сјајна Милетићева „Застава“.

Верујте, браћо, не да се из свачега свашта из-
 вести.

С.

Не вери.

Ој неверо љута,
 шта учини мени?!
 срце ми украде
 поглед ти милени,
 а сад остави ме,
 да у јаду тонем!
 у Тису ћу хладну
 јадник да утонем!

Ох, неверо љута,
 тешко мени с тебе,
 у Тису ћу мутну
 да загњурим себе. — —
 Ал' остати нећу
 у тој хладној води,
 прегииваћу преко,
 то ми боље годи!

Др. Казбулбуц.

Дечије згодно сравање.

Ономад је у Н. С. изгорео несретним случајем
 један дућан.

Мала Ивана је баш тога дана пре подне била у
 томе дућану код своје добре стрине и пошав кући
 заборави онде своје мало плетиво са клупчетом.

Те ноћи беше пожар у дућану и нешто еспапа
 изгоре, а нешто би надимљено.

Сутра дан међу надимљеним стварима нађоше и
 Иванино плетиво и клупче, — и то јој донесоше.

Кад Ивана узе у руку плетиво, а она ће намр-
 гођена рећи:

— Ху! ала смрди на кобасице.

Из Херцеговине.

Магарашевић. Ето видите, упражњена је сто-
 лица митрополитска. Ја се за извесно надам, да ћу
 сад на ту столицу сести.

Један Херцеговац. Ја сумњам. Али се ви
 тако извесно надате, — би ли се смели опкладити.

Магарашевић. (Мисли се.) Е, — опкладити
 се баш не смем. Али ако хоћете, могу се заклетити.

Г. Д. Руварцу.

Лепо је то, драги и поштовани господине, што ви умете тако оштро и надугачко да утерате у лаж и вечити календар и г. Шакрака. Ми вам се клањамо.

Но знате ли шта.

Пустите ви нека прође и та кобна година: 1889. — Па ћемо онда ми вама најпоузданије казати, јели владало сунце, или онај лажни бог *Уинтер, Луинтер*, како ли се зове.

Српска Фукара.

„Нећеш бити — „лаћман.“

Обучавали регруге у јахању. Све саме мајчине катане! Вахтмајстор строг човек. Прати сваког јахача, и кад се на коња пење и кад јаше и кад слази. Падају катане доле као мухе, али не смеду ни писнути; које од стра, које од срамоте, које од подсмеха осталих а највише г. вахтмајстора.

Можете дакле мислити, како је сиромаша Аћим Неретниковић доле слетио, кад се г. вахтмајстор смилости-вио, да му рекне:

„Е, мој брајко, ако још једај ед овако љоснеш, — нећеш бити — — лаћман!“

Др. Казбулбуц.

Притисак од доле.

„Притисак од доле“ —

То сад можеш чути.

Тога јоште нема, —

А Он на то слуту.

Циганске досетке и лагарије.

Прибележје их Љ. Л.—ћ.

І. КОЛО.

Цига као доносач новина.

Неки страстан читалац новина пошље Цигана, да му донесе новине с поште. Цига се завукао у крчму и тек доцне у вече оде кући.

„А зар се, лоло, толико чека за новинама?“ продере се нестрпљиви господин.

— „Молим, милостиви господине, никако нисам могао раније доћи; јер баш сад су их писали“ — одговори Цига са свим невино.

Цига иште „смртни случај.“

— Молим те, милостиви господине, да ми даш писмено, да сам већ умро — молио је Цига солгабирова.

— Даћу ти врло радо — одговори солгабиров — но иди најпре господину попи, па донеси писмено, да те је он већ саранио.

Ту упаде у очи солгабирову жеља Цигина, те га запита:

— А шта ће теби тако писмено?

— Па да га однесем у Нешту, да ме већ не зовкају толико у катане — одговори Цига.

Баш то казује да је коњ добар.

Продао Цига неком господину коња по добру цену али сутра доведе му господин коња натраг.

— Ђаволу треба твој коњ, кад је ћорав на оба ока; једна једина јама има на улици, па и на ту једну наиде,

— Молим, милостиви господине, баш то показује да коњ има добре очи, јер кад би био слеп, неби видио јаму па би поред ње прошао.

Избељено сунце.

Једног страшног зимњег дана, но када је ипак сунце сјало, рече неко Циги:

— Је ли да је данас лепо сунце?

— Лепо, лепо — одговори Цига сав се тресући од хладноће — само је здраво избелило. — За тим из дубине уздахну: „Господе Боже, могао би већ ново сунце створити, а то би било добро за месец.“

На једном хлебу.

При прописивању пореза пита солгабиров маторог Цигу:

— Јеси ли на једном хлебу са твојим сином?

— Јесам врага; та нема ту ни трага од целога хлеба, већ се ту милостиви господине, само комађе глође.

Цига као причасник.

Наумио Цига да се причести, па оде попу и јави му то. Попа му рече да за недељу дана свакога дана чита по двадесет оченаша, те да покаје тако старе грехе, и онда ће га причестити.

— А зар неће бити много двадесет оченаша? — запита причасник.

— Мање не може бити — одговори попа.

Цига се више није погађао, него сутра дан дође опет попу и поздрави га:

— Добро и сретно јутро желим, господин-попо.

— Бог ти добро дао — одговори поп.

— Добро и срећно јутро желим — понови Цига.

— Да Бог да — одговори поп опет.

— Добро и срећно јутро желим — настави Цига.

— Бог ти добро дао — одговори поп опет.

— Добро и срећно јутро желим — настави Цига даље.

— Та јеси л' полудио? — рече му поп, изгубив свако стрпљење, — та већ четврти пут говориш.

— Ено га на! — насмеја се Цига. Теби милостиви господин попо само четир „добро ј' тра“ су много, а зар неће бити Богу много оних двадесет оченаша? —

У берберници.

Уђе Цига у берберницу да се обрије. Бербер је био велик шаљивчина, те узме неки туп бријач, што га већ одавно није употребљивао, па је њиме стругао Цигу.

— Од чега ти је тај бријач куме? — запита Цига.

— Од најбољег челика — одговори бербер.

— За то онда мени тако гадно лете варнице из очију — одврати му сав знојавни Цига.

Мајсторија — дуван шверцује.

Приповедају, да је Ловра Хуљановић из Шашинада био најпрепреденији шверцер, во времја он... Пазило се на њега са свију страна па никако да га укебају. Је-

даред је патоварио био пун „сиц“ дувана и дошао до Митровице, али се бојао да га враг не однесе кад пође даље за Нови Сад, јер је била стража при излазу из вароши намештена, која је имала свака кола претрести.

Он тако у мислима, а један госп. финанц, који Ловру још познавао није, на пред њега. Ловри застаде срце, али се брзо окуражи. . . „Тражите ли кирије, господине“ — упитаће финанца, нашто му овај рече да би збиља у Варадин, али нема кола.

„Па ето моја кола,“ вели Ловра, — *циц* немож' бити бољи, а ја ћу те јефтино возити! . . .“ Збиља се погоде. Финанц седне на „циц“, т. ј. на дуван, и пошто стража није имала повода, да посетира кола, у којима „финанц“ седи, то је и Ловра сретно са дуваном прошао, и ваљда се већ и по други вратио.

Др. Казбулбуц.

„Муштерија козе пасе“

или:

Како је гајдаш Ђура и његов приљ Гавра лаким начином дошао до грожђа.

Гајдаш Ђура и његов приљ Гавра мислише како би што лакшим начином и поштенијим начином дошли до грожђа. Све мислише, на једно смислише.

Уговореше да Ђура понесе гајде на да оде међ младеж, која винограде чува. Младеж ће ко младеж одма да га моли да им што год одсвира. А док он буде свирао-дотле ће Гавра по винограду „израђивати.“ Тако и учинише.

Једнога вечера крену се њих двоје да уговорени план и изврше.

Кад су већ били у винограде, Ђура оде са гајдама где је највеће друштво било, а Гавра кришом за њим.

Ђуру одма салетише да свира, макар само једно „коло.“ Он се испочетка — бајаги — занећао, ал' напо-слетку надува гајде и поче свирати. Младеж се сва затим ухвати у коло. Ђура се више пута осврћао да види да ли Гавра врши своју дужност, као и он своју. Видећи да Гавра по виногради кретари, често је — пустивши дулац из уста — узвикивао: „И белине Гавро!“ — јер је већма волео бело но црно грожђе. Затим кад је осетио да ће скоро сустати узвикну: „Севај Гавро сусто сам!“ а Гавра разумевши га, оде на оно место, где су уговорили да се после извршеног плана састану. И тако вам они до-ђоше лаким начином до грожђа.

По причању једног „Фаркаждинца“ ухватио у перо: **Кеверишанин.**

Не тражи од лука.

Тужио ага кмета у Мостару — е му не даје трећине. Чекао је и чекао кад ће му доћи осуда, али осуде нема. Додија му се већ чекати, па оде у суд да пита. Судија му на то рече: „Чекај ага, док ти дође одлука!“ А ага му одговори: „Ама“ не тражим му ја од лука господине — нек он мени да од жита и од вока, а нека га носи ђаво с луком, и нема га много.

Варјача.

Одговори уредништва.

Г. Кузману Миловановићу у Ковиљ. Извод из вашег писма штампаћемо у идућем броју.

М. Д. За сад вам не можемо о томе ништа одговорити Кокша. Нешто ће се употребити у другом облику

Новије књиге

ислате уредништву на приказ.

Летопис Матице Српске. Уређује А. Хаџић. Књига 155. за 1888 свеска трећа. У Н. Саду. Српска штампарија дра Свет. Милетића. Цена 70 н.

Шала и лакрдија. Књига за оне, који се воле смејати него плакати. Торба прва. Издање срп. књижаре и штампарије Браће М Поповића у Н. Саду. Цена 50 н.

Дечије радости. I. II. III. и IV. свешчица. Издање књижаре Милив. Каракашевића у Сомбору. Цена свакој свешчици 10 новч. — или 20 пара дин.

Књижарско-издавачка филоксера

зовемо оне дужнике, који читају новине па неће да плате или узму да растурају књиге, па никад ни књига, ни новаца. Много пута смо их писмено позивали да плате што су дужни. Сад их ево јавно поименце износимо, па нека српски свет види који су то што филоксерски исисавају књижарско-издавачко чокоће, те у корењу затиру ову радњу у нас. Ево њихова славна имена:

	ф. н.
1. Љуб. Николајевић трг. из Руме, сада у Војки. дугује	19.83
2. Лука Пришки, бележник у Крчедину	14.65
3. Љубомир Т. Ђурић, учитељ у Црепаји	6.25
4. Н. Ј. ПОПОВИЋ, ТРГОВАЦ У АДИ.	12.12
5. Милан Теодоровић, парох. Кобаш	4.50
6. Вујо Вирјевећ, трговац, Бихач у Босни	12.45
7. Исидор Николић, свештеник Арад-Гај	11.25
8. Атанасије А. Николић парох у Шашинци	16.—
9. Тодор Коњовић трговац у Мохолу	18.70
10. Коста Михајловић, трговац у Жабљу	6.70
11. Дане Бањанин, Шкаре код Оточца	7.50
12. Ђорђе Јовановић, Бингула	4.70
13. Илија Марковић учитељ у Мешорину	8.70
14. Стеван Растин у Срп. Црњи	8.70
15. <i>Buchhandlung J. Reich Karlstadt</i>	17.47
16. Ј. Е. Тијерану, у Оравици	2.25
17. Ристо Ј. Перотић, Мостар	79.65
18. Младен Ђорђевић, књижар у Београду	50.—
19. Ј. Трифуновић, негде у Босни	21.30
20. Леон Бирра, трг. у Бошњаци	4.66
21. Аксентије Ј. Аксентијевић, сада у Рушчуку	16.17
22. С. Д. Циковац, сада у Срему	13.88
23. Платон Соларић, парох у Катинци	10.80
24. Књижар В. Шмита на Риједи	34.31
25. Јулијана Плавшић, учитељица у Барањи	6.—
26. Св. Савковић, учитељ у Црв. Цркви	6.40
27. Нико Радетић, трговац у Приједору	20.50
28. Љуб. Дмитрић, учитељ негде у Босни	17.16
29. Љубомир Милин, трговац, Јасеново	11.33
30. Љубомир Тодосић, трговац, Маргитица	14.59
31. Спио Будисављевић, Кореница	20.14
32. Милош Белеслијин, учитељ у В. Кикинди	19.20
33. Душан Петровић, учитељ у Врањеви	8.70
34. Н. К. Пуљевић, Ст. Бановци	8.70
35. Јово Поповић, учитељ, Војнич	8.90
36. Паја Митровић, Ораховица	7.30
37. Стеван Урошевић, Шид	8.70
38. Петар Милошев, На Риједи	12.65
39. Гавра Гринхут у Загребу	39.74
40. И. Хамершмид у Вршцу	14.48
41. Д. Кнежевић, Медина	6.12
42. Св. В. Милић, Ст. Градиште	6.—
42. Јанићије Поповић, проф. у Србији	37.63
43. К. Николић парох у Калаву	35.—
44. К. Поповић трг. у Слатини	71.70
45. Васа Јовановић, официјал, Сењ	8.—
46. М. Маријановић у Голубинци	10.37

Ко од горњих дужника и сад неби хтео да свој дуг подмири, тога ћемо тужити суду. За сада

износимо на јавност само горе изложене, а доцније изложићемо уз ове још многе друге, са већим свотама, ако се међутим не пожуре те сваки свој дуг изравна. Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.

Све дужнике наше, којима смо нарочите карте разаслали, учтиво молимо да свако свој дуг у најкраћем року подмирити изволи, јер ћемо при крају године штампати имена свију оних, који нам што дугују за ову и за прошле године. Вересија је утукла многе листове, па нећемо ни ми моћи још дуго овако да нам листу дужници корен подгризају. Зато нека сваки свој дуг одужи, кад ми своју дужност савесно чинимо издавајући овај лист без икакве користи своје. ИЗДАВАТЕЉСТВО „СТАРМАЛОГ.“

КЊИЖАРНИЦУ Л. БРАШОВАНА У ВРШЦУ позивамо да свој трогодишњи рачун изравна јер ћемо бити принуђени да је суду тужимо, ако у најкраћем времену не одговори својој дужности.

Уједно забрањујемо истој књижари да сме скушљати предплату на листове наше, јер смо због њене неуредности имали многе неприлике са г. г. предплатницима, који су њојзи платили а она нам за то ни јавила није, а камо ли да нам је примљени новац послала.

Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.

ЈОШ СЕ МОЖЕ ДОБИТИ

„ОРАО“

ВЕЛИКИ ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР ЗА 1889. ГОДИНУ.

УЗ САРАДЊУ СРПСКИХ КЊИЖЕВНИКА УРЕЂУЈЕ

СТЕВАН В. ПОПОВИЋ

ГОДИНА ПЕТНАЕСТА.

Цена 50 новч. или 1 динар.

Ко поручи најмање 25 ком. за готов новац, добити комад по 33 новч. Наручбине ваља упућивати издавалац-штампарији А. Пајевића у Н. Сад.

ТАКО ИСТО МОЖЕ СЕ ДОБИТИ

„ЦАРИЋ“

МАЛИ КАЛЕНДАР СА СЛИКАМА ЗА ПРОСТУ 1889.

Цена је 20 новч. или 40 пара динарских. Пре-продавци добију за готов новац комад по 12 новч.

Свеска X.

Година I.

НОВИ ВАСПИТАЧ

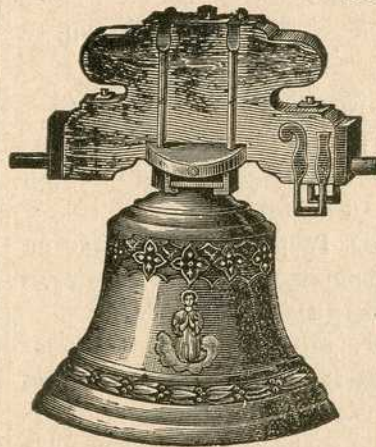
ОРГАН ЗА ПЕДАГОШКУ КЊИЖЕВНОСТ

уређује и издаје

Мита Нешковић.

САДРЖИНА: О народном образовању. — Уплив хигијене на школску дисциплину. — Из педагошког света. — Самоук методичар. — Грађа за историју школарства. — Књижевни преглед Новог Васпитача.

О Г Л А С И.

ЗВОНА

по новој и старој системи, са гвозденим и дрвеним крунама, од најфинијег метала са гаранцијом на више година израђује звоноливница Ђорђа пл. Боте синова у Вршцу брзо и тачно. Стара звона при-мамо у промену за нова,

са доплатом малом. Оне општине које нису у стању одма платити, примамо се изградити на исплату у ратама. На захтевање шаљемо мустре ливених звона бесплатно.

ЋОРЋА пл. БОТЕ СИНОВИ

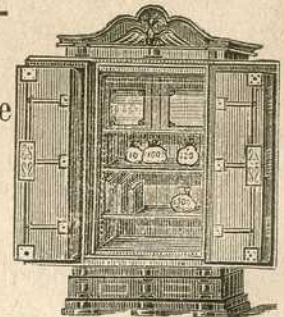
звоноливци у Вршцу.

8—10

КАСЕ

по најновијој американској системи сигурне од ватре и харе из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА
У БЕЧУ

у солидности и каквоћи израде не уступају ни једној до сада познатој фабрици а у цени су знатно јефтиније. — Наручбине прима и одправља госп. Ђорђе Миличевић, трговац у Бечу, Lazzenhof, код кога се могу мустре видити и цене сазнати.

20—36